

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/21/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4316214869
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4316214869.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a členiek senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v spore žalobkyne: X. I., nar. XX. XX. XXXX, bytom N. XXX/X, XXX XX Q. M., zast. JUDr. Vladimírom Sidorom, advokátom, so sídlom Železničná 4/A, Hlohovec, IČO: 42 256 593, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 1.535,84 eura, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 11. júna 2019 č. k. 8Csp/62/2016-148 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobkyni sa priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1.1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 1.535,84 eura do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Rozhodol, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100% s tým, že o výške trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku. Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 1 ods. 2, § 7 ods. 1, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 písm. a) b), § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 3, § 54 ods. 1, § 39, § 451 ods. 1, 2, § 454 Občianskeho zákonníka, § 391 ods. 2 CSP, § 2 ods. 3, 4 zák. č. 385/2000 Z. z. a uviedol, že dňa 14. 05. 2014 medzi žalobkyňou ako dlžníkom ako žalovaným ako veriteľom bola uzatvorená Zmluva o revolvingovom úvere číslo 8500048291. V bode 5 Zmluvy o revolvingovom úvere boli „údaje o požadovanom revolvingovom úvere v Eur“ a v bode 6 Zmluvy boli „údaje o schválenom revolvingovom úvere“, z ktorého je zrejmé, že žalobkyni ako dlžníčke bola poskytnutá čiastka úveru 1.500 eur pri počte splátok 42, výška mesačnej splátky vrátane úrokov 80,37 eura, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť 3.375,54 eura, výška ročnej úrokovej sadzby 70,01 %, RPMN za úver 70,01%, výška priemernej RPMN 46,30 %. Taktiež z tohto bodu je zrejmé, že žalobkyni mala byť poskytnutá výška revolvingu 790,84 eura, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť 1.928,88 eura, predpokladanej RPMN 63,32 % a ročnej úrokovej sadzbe 76,21%. Z bodu 8 zmluvy má vyplývať dohoda o poskytnutí služby uzatvorená podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, ktorej predmetom je služba, a to záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru, resp. revolvingu na základe žiadosti, resp. zmluvy uzatvorenej medzi veriteľom a dlžníkom za odplatu za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 215,75 eura, za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 112,08 eura v prípade, ak bude dlžníkovi revolving poskytnutý. Z bodu 8.6 zmluvy má vyplývať, že uzavretie tejto dohody o poskytnutí služby nie je podmienkou uzatvorenia zmluvy o revolvingovom úvere a dlžník ju uzatvára na základe slobodnej vôle, jej obsahu porozumel a vyjadruje súhlas so všetkými ustanoveniami.

Z oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 14. 05. 2014 mal súd preukázané, že ide o samostatnú listinu, z ktorej vyplývajú rovnaké údaje týkajúce sa schváleného úveru, splatnosti úveru, výšky mesačnej splátky, úrokovej sadzby, RPMN, priemernej hodnoty RPMN a taktiež údaje, ktoré sa týkajú revolvingu. Tiež je tu uvedený dátum prvej splátky a poslednej splátky úveru. Žalobkyňou ako dlžníčkou nie je táto listina podpísaná. Zo stanoviska zo dňa 02. 05. 2017, ktorým žalobca? žiadal o predčasné splatenie úveru č. 8500048291 vyplýva, že výška mimoriadnej splátky bola 339,70 eura. Listom zo dňa 26. 05. 2016 žalobkyňa?? vyzvala žalovaného na mimosúdne riešenie sporu.

1.2. Na základe vykonaného dokazovania súd zistil, že žalovaný poskytol žalobkyni finančné prostriedky z titulu uzavretej úverovej zmluvy v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a žalobkyňa pri uzatváraní zmluvy mala postavenie fyzickej osoby - nepodnikateľa. V konaní nebolo tvrdené a ani preukázané, že žalobkyňa pri uzatváraní a plnení úverovej zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Zároveň bola medzi stranami sporu uzavretá formulárová zmluva, ktorej obsah bol vopred pripravený žalovaným a žalobkyňa nemohla ovplyvniť obsah takejto zmluvy. Z uvedených dôvodov tak súd dospel k názoru, že ide o spotrebiteľsko-právny vzťah a žalobkyňa má postavenie spotrebiteľa v zmysle § 52 Občianskeho zákonníka a žalovaný má postavenie dodávateľa v zmysle § 52 Občianskeho zákonníka. Je teda nepochybné, že Zmluva o revolvingovom úvere číslo 8500048291 zo dňa 14. 05. 2014, uzatvorená medzi stranami sporu, je spotrebiteľskou zmluvou, preto sa vzťahujú na ňu ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľskom úvere v znení ku dňu uzatvorenia zmluvy o úvere. Tento právny názor vyslovil aj odvolací súd v zrušujúcom uznesení.

1.3. Po preskúmaní predmetnej Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500048291, uzatvorenej medzi stranami sporu, mal súd za to, že zmluva neobsahuje náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 písm. f), i) zákona č. 129/2010 Z. z. účinného ku dňu uzatvorenia zmluvy. Tak, ako súd už konštatoval vyššie, z bodu 6 zmluvy o revolvingovom úvere je len zrejmá výška úveru, ktorá bola žalobkyni ako dlžníkovi poskytnutá, počet splátok, deň splatnosti splátok, výška mesačnej splátky, výška RPMN, ročná úroková sadzba a priemerná hodnota RPMN. Ďalej zmluva obsahuje časti, ktoré sa týkajú revolvingu. Termín konečnej splatnosti však nie je súčasťou zmluvy, ale len oznámenia veriteľa o schválení úveru, ktoré však súd vyhodnotil ako listinu, ktorá súčasťou zmluvy nie je, nakoľko ide o oznámenie, nie o zmluvu a nie je ani podpísané žalobkyňou ako účastníkom zmluvy. Žalovaný žiadnym dôkazom nepreukázal, že oznámenie veriteľa o schválení úveru bolo aj žalobkyni ako dlžníkovi doručené a odovzdané spolu so zmluvou o revolvingovom úvere. Súd poznamenal, že zmluva uzatvorená medzi stranami sporu má síce názov zmluva o revolvingovom úvere, avšak jej súčasťou je zmluva o klasickom úvere. Súd považoval ustanovenie o ročnej úrokovej sadzbe pri úvere so splatnosťou 42 mesiacov vo výške 69,53 % za neprimeranú zmluvnú podmienku a nekalú obchodnú prax žalovaného, vrátane praxe takmer nečitateľného textu v časti všeobecných obchodných podmienok. Hoci úver je odplätný právny úkon, odplata vo výške 70,01 %, ktorá predstavuje ročný úrok, je v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko trojnásobne prevyšuje úrokovú sadzbu poskytovanú bankami v čase podpisu zmluvy, pretože pri spotrebiteľských úveroch od 1 do 5 rokov sa v mesiaci máj 2014 pohybovali na úrovni 12,67 % a súd mal za to, že dohodnutá úroková miera podstatne prevyšuje obvyklú úrokovú mieru a je v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka neplatná (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31. 07. 2009 vydané vo veci 1MCdo1/2009). Súd preto dospel v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka k neplatnosti zmluvy v časti dojednanej odplaty, t.j. úročenia úveru 70,01 % ročne, pretože nie je možné akceptovať, aby spotrebiteľ dostal úverové prostriedky vo výške 1.500 eur a zaplatil v priebehu 42 mesiacov sumu 3.375,54 eura. Vzhľadom k tomu, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere absentujú údaje o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a výška úrokovej sadzby je v rozpore s dobrými mravmi, úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. V zmluve je uvedená RPMN a to vo výške 70,01 %, avšak táto nie je uvedená správne, čo je už zrejmé aj z toho, že žalovaný uviedol v zmluve rovnakú výšku úroku ako RPMN, pričom do RPMN by okrem úrokovej sadzby mali byť zahrnuté aj iné poplatky, žalovaný taktiež nezapočítal náklady v sume 215,75 eura, ktoré vznikli žalobkyni na základe dohody o poskytnutí služby upravenej v bode 8 zmluvy o revolvingovom úvere, pričom súd mal za to, že ide o náklady spojené so spotrebiteľským úverom. Na základe uvedených dôvodov, keďže súd považoval poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov a medzi stranami sporu nebola sporná skutočnosť, že z poskytnutého úveru 1.500 eur žalobkyňa uhradila žalovanému celkovo sumu 3.035,84 eura, žalovaný ako veriteľ sa bezdôvodne obohatil, čo do sumy rozdielu medzi poskytnutým úverom a zaplatenou sumou, t. j. žalovanou sumou 1.535,84 eura. Žalovaný

sa bezdôvodne obohatil a získal majetkový prospech bez právneho dôvodu, ktorý musí vydať žalobkyni. A preto súd dôvodnej žalobe vyhovel.

1.4. O trovách konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1, 2 a § 255 ods. 1 CSP podľa pomeru jej úspechu vo veci, a keďže žalobkyňa mala v spore plný úspech, súd jej priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100%. V zmysle § 262 ods. 1, 2 CSP súd rozhodol len o nároku na náhradu trov konania a o výške bude rozhodovať samostatným uznesením vyšší súdny úradník, po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odvolanie, odôvodniac ho tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pretože súd rozhodol na základe nepríslušnej právnej normy. Ohľadne neuvedenia konečnej splatnosti úveru uviedol, že súd dospel k nesprávnym skutkovým i právnym záverom. V zmysle výkladu Súdneho dvora EÚ vo veci C - 42/15 bráni úijné právo takému výkladu vnútroštátneho práva, v zmysle ktorého je bezúročnosť úveru možné spájať s náležitosťou, ktorú úijné právo neurčuje ako povinnú náležitosť zmluvy, údaj o konečnej splatnosti všetky uzavreté zmluvy obsahujú a hoci na túto skutočnosť žalovaný vo svojom vyjadrení poukázal, konajúci súd v napádanom rozsudku uviedol len všeobecné, šablónovité vyjadrenie bez toho, aby sa argumentom žalovaného vôbec zaoberal, súdna prax ohľadne uvádzania konečnej splatnosti nie je jednotná a je preto neprípustné, aby nejednoznačný a sporný výklad zákona bol na ťarchu sporovej strany a zmena zákona č. 129/210 Z. z., ktorá je účinná od 01. 05. 2018, a ktorá bola prijatá z dôvodu odstránenia nepresností implementácie smernice potvrdzuje fakt, že s konečnou splatnosťou nie je možné spájať žiadny následok. Ak by tento údaj a jeho uvádzanie malo byť súčasťou ochrany spotrebiteľa, potom jeho vypustenie z ustanovení zákona je vlastne popretím takéhoto cieľa. Súdny dvor EÚ svojím výkladom vymedzil dve podstatné skutočnosti, a to, že s inou náležitosťou, akou je náležitosť uvedená v článku 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES nie je možné spájať záver o bezúročnosti, pretože takúto inú náležitosť nie je možné do vnútroštátnej úpravy ani uviesť. Druhou skutočnosťou je, že bezúročnosť úveru je možné spájať len s náležitosťou, ktorá spochybňuje možnosť posúdiť rozsah záväzku spotrebiteľa (čo termín konečnej splatnosti nie je, pretože ten žiadny rozsah nedefinuje. Rozsah záväzku vymedzuje počet a výška splátky, celková čiastka na splatenie a RPMN). Náležitosť konečná splatnosť úveru nepozná úijné právo, čo napokon viedlo k tomu, že došlo k zmene zákona č. 129/2010 Z. z. a táto náležitosť práve z dôvodu dodržiavania úijného práva bola vylúčená. Stalo sa tak novelou č. 279/2017 Z. z. (článok XII.), pričom jej prijatie bolo odôvodnené tým, že ide o zohľadnenie záverov Súdneho dvora Európskej únie z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a. s./ Klára Bíróová a v nadväznosti naň upravuje náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a upravuje okolnosti, za ktorých sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ak by „konečná splatnosť“ mala byť náležitosťou zmluvy v rámci zabezpečenia ochrany spotrebiteľa, potom nedáva ani zmena zákona a ani samotné rozhodnutie Súdneho dvora EÚ racionálny význam. Ak uvádzanie konečnej splatnosti úveru bolo zo zákonnej úpravy vypustené, potom pri aplikácii znenia zákona do spomenutej novely je potrebné zachovať požiadavku na eurokonformný výklad zákona. Konkrétne vo vzťahu k uvádzaniu termínu konečnej splatnosti to znamená, že s týmto údajom nemôže byť spájaný následok v podobe bezúročnosti, pretože členský štát takúto skutočnosť nemôže upraviť vo vnútroštátnom práve ako dôvod bezúročnosti a ďalej ani preto, lebo údaj o konečnej splatnosti nie je spôsobilý ovplyvniť posúdenie rozsahu záväzku spotrebiteľa. Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 3Cdo/146/2017, ktoré sa týkalo práve výkladu ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. v kontexte úijného práva, konštatoval (bod 24. odôvodnenia), že Smernica ako špecifický prameň práva (norma práva) Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný smernicou prijatím transpozičných opatrení vo svojom právnom poriadku. Členský štát musí transpozíciu smernice uskutočniť spôsobom plne zodpovedajúcim potrebám jasnosti a určitosti. Na tento účel musia byť ustanovenia smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu normu práva Európskej únie transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona; v opačnom prípade by išlo o výklad contra legem. To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (pozri bližšie

rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110). Poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci Pfeiffer (C-397/01 až C-403/01), ktoré sa zaoberalo požiadavkou výkladu vnútroštátneho práva v súlade s právom Spoločenstva vyplývajúca zo systému zmluvy, ktorá tým umožňuje vnútroštátnemu súdu, aby v rámci svojich právomocí zabezpečil plnú účinnosť práva Spoločenstva pri rozhodovaní o spore. Náležitosť konečná splatnosť nepozná ani úniné právo a od 01. 05. 2018 ani vnútroštátne právo. Tejto náležitosti tak nie je možné priradiť žiadny účel, ktorý by malo plniť, pretože ak by daný údaj nejaký účel plnil, potom by nebol vypustený zo zákona bez náhrady. Absencia účelu pri uvádzaní konečnej splatnosti tak znamená aj to, že pri úvere do 30. 04. 2018 neuvedenie tohto údaju by pri formalistickom výklade zákona znamenalo bezúročnosť úveru a od 01. 05. 2018 pri rovnakom úvere a pri jeho neuvedení by to neznamenovalo nič. Je preukázané (aj obsahom rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15), že spôsob výkladu vnútroštátneho práva a implementácia smernice 2008/48/ES nebola správna, a teda zo samotného neprávneho stavu, resp. stavu, ktorý odporuje cieľu, aký mal byť implementáciou smerníc EÚ dosiahnutý, nie je možné vyvodzovať záver o protiprávnosti. Súd prvej inštancie sa po právnej stránke nesprávne vypořiadal s relevantnými skutočnosťami, podľa ktorých je prípustný záver o bezúročnosti úveru. Žalovaný namietol aj skutkové závery súdu o tom, že uzavreté zmluvy neobsahujú uvedenie konečnej splatnosti úveru. Požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru bola v posudzovanom zmluvnom vzťahu splnená viacerými spôsobmi, a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Uvedenie konečnej splatnosti treba vykladať vo vzájomných súvislostiach. Zmluva o revolvingovom úvere požadované informácie obsahovala, a to spôsobom vyplývajúcim z obsahu jednotlivých dokumentov, ktoré podľa vôle zmluvných strán predstavovali jej neoddeliteľnú súčasť. Z uvedených dôvodov mal za to, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým záverom a vec nesprávne posúdil aj po právnej stránke. Záver o bezúročnosti úveru odporuje vykonanému dokazovaniu a relevantným ustanoveniam právneho poriadku. Žalovaný napadol tiež závery súdu, ktorý nesprávne vychádzal z neplatnosti celého dojednania o odplate. Pri použití príslušnej právnej normy nepovažuje za zákonný uvedený záver súdu. Zmluva o revolvingovom úvere bola medzi účastníkmi konania uzavretá dňa 14. 05. 2014. Úverová zmluva, kam patrí aj zmluva uzavretá medzi účastníkmi, sa riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka a v otázkach, ktoré neupravuje Obchodný zákonník, ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Základná úprava regulácie výšky úrokov pre úverovú zmluvu bola v čase uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere uvedená v § 502 Obchodného zákonníka. Podľa daného ustanovenia, ak strany dojednávajú úroky vyššie než je prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške. Z uvedeného vyplýva, že argument žalobkyne zneplatňujúci dojednanie o úroku je nielen nedôvodný, ale v rozpore s ustanoveniami zákona. Uvedené zákonné ustanovenie teda reguluje otázku platnosti dohody o úrokoch a právne dôsledky spojené s tým, ak je dohodnutý úrok vyšší než určuje zákon. Na základe tohto ustanovenia nie je možné považovať za neplatné celé dojednanie o odplate tak, ako to spravil súd prvej inštancie. Pre posúdenie, aká výška úroku je prípustná, je rozhodujúce ustanovenie § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ku dňu 14. 05. 2014 platilo, že ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobných prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. Postup a rozhodnutie súdu, ktorý považoval za neplatné ustanovenie o odplate ako celku, je v rozpore s § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, ako aj s ust. § 502 ods. 2 Obchodného zákonníka. Ak je totiž určitá otázka riešená v právnom poriadku osobitným ustanovením, potom aplikácia všeobecného ustanovenia (použiteľného pre prípad absencie konkrétnej, špeciálnej úpravy) je vylúčená. To platí aj pre otázku posudzovania výšky odplaty, ktorá bola v čase uzatvárania zmluvy regulovaná osobitnou právnou úpravou (lex specialis), a nie na základe všeobecnej regulácie (lex generalis). Odplata, ktorá je regulovaná v zmysle ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, vyjadruje celkovú nákladovosť úveru pre spotrebiteľa (teda, okrem úroku, aj prípadne ďalšie poplatky, ktoré v súvislosti s úverom má zaplatiť, s výnimkou tých, ktoré nie sú povinné, a teda predpokladom pre získanie úveru). Pri porovnaní výšky odplaty s hodnotou priemernej odplaty za spotrebiteľské úvery je na mieste záver, že táto nebola podstatne prevýšená. Obvyklou odplatom, vzhľadom na spôsob jej určovania v korelácii s tým, že ide o odplatu na finančnom trhu, je práve hodnota priemernej odplaty určovanej Ministerstvom financií SR. Tá bola v rozhodnom období, t. j. ku dňu 14. 05. 2014, vo výške 49,67 %. Dohodnutá odplata v zmluve priemernú odplatu na finančnom trhu podstatným spôsobom neprevyšovala. Z uvedených dôvodov

navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v napadnutom rozsahu a žalobu zamietol alebo, aby vrátil celú vec na ďalšie konanie súdu prvej inštancie. Žiadal priznať trovy odvolacieho konania.

3. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny, dostatočne odôvodnený, sledujúci prevládajúcu názorovú líniu všeobecných súdov Slovenskej republiky. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia, pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Súd prvej inštancie dospel k správneému záveru, že v zmluve absentuje náležitosť podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. účinného v čase podpísania zmluvy, teda v zmluve absentuje údaj o termíne konečnej splatnosti a dobe trvania zmluvy. Je nesporné, že zákon v čase uzatvorenia zmluvy predmetnú náležitosť vyžadoval. Nemôže obstať odvolacia námietka žalovaného, že zákon bol s účinnosťou od 01. 05. 2018 zmenený a vyžadovalo sa už len uvedenie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Nie je právne možné, aby dve gramaticky výrazne odlišné texty zákona mali rovnaký výklad, teda, že výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona účinného v čase uzatvorenia zmluvy by mal byť totožný s jeho výkladom po 01. 05. 2018. K imanentným znakom právneho štátu neodmysliteľne patrí aj požiadavka „princíp právnej istoty“ a ochrany dôvery občanov v právny poriadok, súčasťou čoho je i zákaz spätného (retroaktívneho) pôsobenia právnych predpisov. V podmienkach demokratického štátu, kde vládnu zákony, a nie subjektívne predstavy ľudí a z požiadavky právnej istoty jednoznačne vyplýva záver, že právny predpis, resp. jeho ustanovenia pôsobia iba do budúcnosti, a nie do minulosti. V prípade ich spätného pôsobenia by sa vážne narušila požiadavka na ich bezrozpornosť, ďalej na všeobecnú prístupnosť (poznateľnosť), čím by nevyhnutne dochádzalo k situácii, že ten, kto postupuje podľa práva, by nemal žiadnu možnosť zoznámiť sa s obsahom budúcej právnej normy, ktorá by napríklad jeho konanie podľa platného práva v minulosti vyhlásila za protiprávne, resp. za právne neúčinné. To by teda znamenalo, že jednotlivé subjekty práva by nemali istotu, či ich konanie podľa platného a účinného práva v dobe, kedy došlo k nemu, nebude neskoršie (po prijatí nového právneho predpisu) ex tunc posudzované ako protiprávne alebo právne neúčinné, s vylúčením ochrany nimi riadne nadobudnutých práv v minulosti (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Sž/20/2010). Predmetné možno aplikovať aj opačne, teda, že spotrebiteľ sa v súlade s platnými a účinnými právnymi normami v čase uzatvorenia zmluvy mohol dôvodne spoliehať, že zmluva musí obsahovať aj termín konečnej splatnosti, aby mal informáciu, kedy nastáva konečná splatnosť úveru a dostáva sa do omeškania. Od nikoho nemožno spravodlivo žiadať, aby poznal obsah budúcich noriem, ktoré neskôr vylúčia termín konečnej splatnosti ako obligatórnu náležitosť a spotrebiteľ sa až niekoľko rokov od uzatvorenia zmluvy dozvie, že náležitosť, ktorá bola v čase uzatvorenia zmluvy povinná, už vlastne nie je potrebná. V predmetnej zmluve teda tento údaj absentoval, pričom správne súd prvej inštancie poukázal na to, že tento sa nachádzal iba v oznámení veriteľa o schválení úveru, ktoré ale nie je súčasťou zmluvy, pretože ho žalobkyňa nepodpísala, teda nie je preukázané, či a kedy s ním bola oboznámená. Treba pripomenúť, že iba fyzická existencia údajnej časti zmluvy v papierovej podobe nemôže tvoriť súčasť zmluvy, pokiaľ s ňou nie sú zmluvné strany riadne a včas oboznámené. V konaní nebolo preukázané, že by žalovaný odovzdal alebo doručil oznámenie, teda dokument, ktorý sa nachádza iba v evidencii a archíve jednej strany, nemôže založiť práva a povinnosti, resp. nemôže preukázať splnenie si zákonných informačných povinností. Na základe uvedeného možno konštatovať, že zmluva údaj o termíne konečnej splatnosti úveru neobsahovala, čo je dôvodom na vyslovenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Ak sa žalovaný domnieva, že zákonodarca nesprávne prevzal újinné právo, nemôže mať táto skutočnosť dopad na tento spor v neprospech spotrebiteľa. Svojich prípadných nárokov sa žalovaný môže domáhať od zodpovedných subjektov. K posúdeniu dojednanej úrokovej sadzby ako neplatnej pre rozpor s dobrými mravmi uviedla, že odvolacie námietky žalovaného v tomto smere sú absolútne nesprávne a účelové, odporujúce súdnej praxi, vrátane praxe Najvyššieho súdu SR. Súdna prax, vrátane praxe Najvyššieho súdu SR (napr. 5 Cdo 26/2011), sú konštantné v tom smere, že hľadiskom pre posúdenie primeranosti úrokovej sadzby dohodnutej v spotrebiteľskom úvere je priemerná úroková sadzba poskytovaná bankami. Pokiaľ dôjde k viac ako dvojnásobnému prevýšeniu, je potrebné úrokovú sadzbu označiť ako neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi. Žalovaný si opakovane zamieňa pojmy odplata, úrok a RPMN, ktoré nesprávne vykladá a aplikuje na tento spor. Žalobkyňa počas konania nenamietala výšku odplaty ako takú (ustanovenie § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka), ale iba výšku úrokovej sadzby, ako jednej zložky odplaty. Odplatou sa pritom rozumie RPMN (tvoria ju všetky náklady, vrátane úrokov, poplatkov a iných plnení akéhokoľvek druhu). Posúdeniu, či je právny úkon v súlade s dobrými mravmi, nebráni skutočnosť, že právny

úkon bol výsledkom zmluvnej voľnosti strán v rámci ich profesionálneho podnikania, prípadne rizika spojeného s týmto podnikaním (R 86/2018). Poukázala na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18Co/109/2011, Okresného súdu Humenné sp. zn. 9Csp/16/2018, Krajského súdu v Banskej Bystrici vo veci sp. zn. 16Co/404/2017 a Krajského súdu v Žiline vo veci sp. zn. 7Co/569/2015. Podobne ako súdna prax, aj právna veda považuje za celkovú odplatu na účely ustanovenia § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka ročnú percentuálnu mieru nákladov (RPMN). Argumentácia žalovaného je teda zavádzajúca a máťúca. Aj Krajský súd v Nitre ako odvolací súd už vo viacerých rozhodnutiach dospel k záveru o neplatnosti úrokovej sadzby, ktorá dosahovala hodnotu 70% (napr. rozhodnutie KS v Nitre sp. zn. 25Co/119/2018, 6Co/17/2018). Bolo by neprijateľné, aby sa úroková sadzba, ako jedna zložka odplaty (RPMN), porovnávala s priemernou RPMN nebankových subjektov na trhu, keď RPMN okrem úroku obsahuje aj ďalšie náklady a súvisiace plnenia s úverom. Ak by sa mali akceptovať tvrdenia žalovaného, mala by byť výška úrokovej sadzby až 99,34% (49,67% x 2) v súlade s dobrými mravmi a právnymi predpismi. Teda, ak si spotrebiteľ požičia sumu 1.000 eur, táto bude ročne zhodnotená takmer o ďalších 800 eur, teda spotrebiteľ by napr. za 5 rokov splácania na úver vo výške 1.000 eur splatil sumu asi 5.000 eur. Súd prvej inštancie tiež správne poukázal na skutočnosť, že RPMN uvedená v zmluve nie je správna, nakoľko je nižšia ako samotný úrok, čo v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. nie je možné, pretože RPMN (ako celková odplata) zahŕňa všetky náklady, vrátane úroku a poplatkov akéhokoľvek druhu, teda nikdy nemôže byť nižšia ako úrok, pretože úrok je len jednou zložkou RPMN. Okrem úroku sa v zmluve ale nachádzali aj iné poplatky, napr. poplatok z dohody o poskytnutí služby, čo nutne vedie k záveru, že RPMN musí byť vyššia ako úrok, pretože platí, že úrok + poplatok za dohodu = RPMN, pričom v danom prípade je úrok (jeden parameter) vyšší ako samotný výsledok (RPMN). Predmetná skutočnosť preukazuje objektívnu nesprávnosť RPMN, a to bez potreby osobitného výpočtu. Z uvedených dôvodov navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a žalobkyňa priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

4. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku - ďalej len CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou - žalovaným, v neprospech ktorého bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 163 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom podaného odvolania (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby jeho zopakovania alebo doplnenia (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

5. Žalobkyňa sa pripustenej zmene petitu súdom prvej inštancie domáhala od žalovaného zaplata sumy 1.535,84 eura titulom bezdôvodného obohatenia. Žalobu odôvodnila tým, že dňa 14. 05. 2014 uzavreli žalobkyňa so žalovaným zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500048291, predmetom ktorej bolo poskytnutie finančných prostriedkov vo výške 1.500 eur, za týchto podmienok: počet splátok 42, mesačná splátka 80,37 eura, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť 3.375,54 eura, RPMN 69,53%, ročná úroková sadzba úveru 70,01%, priemerná RPMN 46,30%, poskytnutá čiastka revolvingu 790,84 eura, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť 1.928,58 eura, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 70,01%, ročná úroková sadzba revolvingu 76,21%. Žalobkyňa považovala predmetnú zmluvu za spotrebiteľskú zmluvu a pre absenciu náležitostí vyžadovaných zákonom za zmluvu bezúročnú a bez poplatkov, a keďže žalovanému zaplatila už sumu 3.375,54 eura, pričom úver bol poskytnutý v sume 1.500 eur, domáhala sa vydania sumy 1.535,84 eura titulom bezdôvodného obohatenia.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), ktoré účastník môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej

lehoty. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúvacej činnosti odvolacieho súdu.

8. Odvolací súd po preskúmaní veci a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie z pohľadu skutočností podstatných pre rozhodnutie veci v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a záver súdu prvej inštancie o vyhovení žalobe je správny, preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil, aj keď s odôvodnením napadnutého rozhodnutia sa nestotožnil v celom rozsahu. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je v danej veci rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie sa zaoberal námietkami žalovaného uvedenými v odvolaní. Na potvrdenie záverov súdu prvej inštancie, k dôvodom odvolania žalovaného odvolací súd dodáva nasledovné.

9. Podľa § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného v čase uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere (14. 05. 2014) zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

10. Keďže žalovaný napadol odvolaním záver súdu prvej inštancie o nutnosti uviesť v zmluve termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a pre jeho absenciu aj záver súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru z tohto dôvodu, odvolací súd sa v zmysle dôvodov odvolania žalovaného zaoberal týmito námietkami. Rozhodovacia činnosť súdov SR je ohľadom výkladu tohto ustanovenia rozdielna, pričom NS SR sa vo svojich rozhodnutiach touto otázkou a výkladom, aký poskytoval žalovaný v odvolaní, ešte nezaoberal. Odvolací súd, posudzujúc dôvodnosť argumentácie žalovaného, vychádzal z toho, že účinkami smernice ako prameňa práva sa NS SR vo svojej rozhodovacej činnosti už zaoberal, a to pri výklade ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) (neskôr i)) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného v čase uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere, pričom táto argumentácia NS SR je aj pre výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) tohto zákona použiteľná.

11. V týchto rozhodnutiach NS SR uviedol, že smernica ako špecifický prameň práva (norma práva) Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný smernicou prijatím transpozíčných opatrení vo svojom právnom poriadku. Členský štát musí transpozíciu smernice uskutočniť spôsobom plne zodpovedajúcim potrebám jasnosti a určitosti. Na tento účel musia byť ustanovenia smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu normu práva Európskej únie transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona; v opačnom prípade by išlo o výklad contra legem. To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (pozri bližšie rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110).

12. Rozsudok konštatoval, že smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 smernice. Aj so zreteľom na to sa v praxi všeobecných súdov Slovenskej republiky vyskytujú (resp. vyskytovali) pochybnosti o tom, či textu „zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia“ (článok 10 ods. 2 písm. h) smernice) obsahovo zodpovedá text „zmluva o spotrebiteľskom úvere ... musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia“. Ako už bolo uvedené, úmyslom zákonodarcu, ktorý zreteľne vyjadril aj v úvodnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z. z., bolo transponovať smernicu v celom rozsahu. Zámerom zákonodarcu teda bezpochyby nebolo, aby novo prijímané ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. bolo v rozpore s článkom 10 ods. 2 smernice. To je skutočnosť, na ktorú musí vziať zreteľ vnútroštátny súd pri aplikácii ustanovenia § 9 ods. 2 písm.

k) zákona č. 129/2010 Z. z. (rozsudky NS SR sp. zn. 3Cdo 146/2017, 3 Cdo 45/2018, 4 Cdo 65/2018, 2 Cdo 186/2018, 6 Cdo 113/2018 a sp. zn. 1Cdo 46/2019).

13. V rozhodnutiach NS SR sp. zn. 3 Cdo 146/2017 z 28. februára 2018, sp. zn. 3 Cdo 56/2018 zo 17. apríla 2018, sp. zn. 3 Cdo 126/2018 z 24. júla 2018, sp. zn. 6 Cdo 113/2018 z 30. júla 2019, sp. zn. 1Cdo 46/2019 z 30. októbra 2019 a sp. zn. 1Cdo 183/2019 z 25. februára 2020 dospel dovolací súd eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky).

14. Vychádzajúc z rovnakého výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z. z., teda upravujúceho dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, dospel odvolací súd k záveru, že ak podľa článku 10 bodu 2 písm. c) smernice 2008/48/ES má zmluva o úvere obsahovať dĺžku trvania zmluvy o úvere, v zmysle eurokonformného výkladu tohto ustanovenia je potrebný taký výklad, podľa ktorého aj za účinnosti zák. č. 129/2010 Z. z. účinného do jeho novely účinnej od 01. 05. 2018, je potrebné toto ustanovenie vykladať tak, že nemožno od dodávateľov žiadať, aby v zmluve uvádzali tak dĺžku trvania zmluvy o úvere, ako aj termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ale pre splnenie jej náležitostí postačuje uvedenie dĺžky trvania zmluvy o úvere a neuvedenie termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru nespôsobuje jeho bezúročnosť a bezpoplatkovosť, ako to posúdil prvej inštancie. Uvedenie takéhoto údajja alebo iného nad rámec zákona môže len pomôcť spotrebiteľovi pochopiť rozsah jeho záväzku, ale nie je nutne vyžadované uviesť ho v zmluve. Z uvedených dôvodov považoval odvolací súd námietku žalovaného v tejto časti za dôvodnú, čo však nemá vplyv na správny záver súdu prvej inštancie z iných dôvodov.

15. Takýto výklad tohto ustanovenia potvrdzuje aj dôvodová správa k zák. č. 279/2017 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa okrem iných aj Zákon o spotrebiteľských úveroch, účinná od 01. 05. 2018, v ktorej sa uvádza, že dôvodom na prijatie tohto zákona je legislatívno-technická úprava v nadväznosti na zabezpečenie súladu so smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „smernica 2008/48/ES“) aj v spojitosti s úpravou náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v § 9 ods. 2. Vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnuté z dôvodu záverov rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a. s./Klára Bíróová. V zmysle uvedeného rozsudku zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať len náležitosti výslovne uvedené v čl. 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES, a to vzhľadom k tomu, že touto smernicou sa zabezpečuje úplná harmonizácia v oblasti spotrebiteľských úverov (v článku 22 ods. 1 smernice 2008/48/ES je uvedené, že „členské štáty nesmú zachovať, ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice.“ Zmluva o spotrebiteľskom úvere môže obsahovať aj prípadné iné zmluvné podmienky zakotvené v čl. 10 ods. 2 písm. u) smernice 2008/48/ES, avšak tieto podmienky musia byť individuálne dohodnuté so spotrebiteľom v rámci ich úverového zmluvného vzťahu, ako to vyplýva z bodu 57. predmetného rozsudku. Ustanovenie čl. 10 ods. 2 písm. u) smernice 2008/48/ES by sa nemalo podľa bodu 58. rozsudku vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice. Ak by bolo predmetné ustanovenia ponechané v zákone č. 129/2010 Z. z., Slovenská republika by išla nad rámec podmienok stanovených smernicou. Súčasne zákon neobmedzuje veriteľa v tom, aby nad rámec zákona dohodol so spotrebiteľom doplnenie ustanovení, ktoré pomáhajú spotrebiteľovi pochopiť rozsah jeho záväzku. V záujme každého veriteľa, ktorého zámerom je zodpovedné podnikanie a poskytovanie spotrebiteľských úverov je poskytnutie čo najkomplexnejšieho rozsahu informácií. Veriteľ môže do zmluvy uviesť aj ďalšiu informáciu, napr. odplatu pre daný spotrebiteľský úver.

16. Čo sa týka ďalšieho odvolacieho dôvodu, a to záveru súdu prvej inštancie o výške úrokovej sadzby v rozpore s dobrými mravmi, k tomu odvolací súd uvádza, že sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že dohodnutá úroková miera 69,53% podstatne prevyšuje obvyklú úrokovú mieru a z toho dôvodu je podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatná a na dôvody rozhodnutia v tejto časti podľa § 387 ods. 2 CSP odkazuje. K odvolacím dôvodom v tejto časti odvolací súd dodáva, že súd prvej inštancie nepovažoval za neplatné celé dojednanie o odplate, ale o dohodnutej úrokovej miere, čo je rozdiel. Odplata môže okrem úroku zahŕňať aj poplatok, teda môže byť rovná alebo väčšia ako úrok. Súd prvej inštancie nevyhodnotil za neplatné celé dojednanie o odplate, teda podľa § 53 ods. 6

Občianskeho zákonníka, ale vyhodnotil za neplatné dojednanie o úrokoch a to podľa § 39 Občianskeho zákonníka, čo je v súlade s rozhodovacou činnosťou súdov SR a okrem už uvádzaného rozhodnutia NS SR súdom prvej inštancie aj v súlade s rozhodnutím NS SR sp. zn. 5Cdo 26/2011. Z uvedených dôvodov nepovažoval odvolací súd odvolanie žalovaného v tejto časti za dôvodné.

17. Súd prvej inštancie v závere svojho rozhodnutia uviedol, že v zmluve je uvedená RPMN a to vo výške 70,01 %, avšak táto nie je uvedená správne, čo je už zrejmé aj z toho, že žalovaný uviedol v zmluve rovnakú výšku úroku ako RPMN, pričom do RPMN by okrem úrokovej sadzby mali byť zahrnuté aj iné poplatky, žalovaný taktiež nezapočítal náklady v sume 215,75 eura, ktoré vznikli žalobkyni na základe dohody o poskytnutí služby upravenej v bode 8 zmluvy o revolvingovom úvere, pričom súd mal za to, že ide o náklady spojené so spotrebiteľským úverom. Z tohto odôvodnenia súdu prvej inštancie vyplýva, že predmetná zmluva uzavretá medzi stranami nemá ďalšiu náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, resp. to, že je uvedená nesprávne, je potrebné posúdiť, ako keby ju nemala a to ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť (§ 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z. z. účinného v čase uzavretia úverovej zmluvy). Z uvedeného dôvodu je potom potrebné, vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, rozhodnutie súdu prvej inštancie doplniť o ďalšie právne zdôvodnenie toho, prečo je zmluvu potrebné považovať za bezúročnú a bez poplatkov, čo záver súdu prvej inštancie o vyhovení žaloby potvrdzuje. K záveru súdu prvej inštancie v časti, keď súd uviedol, že v zmluve je nesprávne uvedená RPMN, žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne dôvody, preto nebolo z akých dôvodov rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto časti preskúmavať. V tejto časti sa odvolací súd s dôvodmi napadnutého rozsudku stotožňuje, pričom už samotný tento dôvod postačoval na potvrdenie správnosti záverov súdu prvej inštancie. Aj keď výška RPMN nie je predmetom dohody strán, jej výpočet ovplyvňujú vstupné údaje, ktoré musia byť stranami dohodnuté. Odvolací súd ešte dodáva, že pokiaľ z údajov o schválenom revolvingovom úvere vyplýva, že predpokladaná RPMN je 69,53% a ročná úroková sadzba revolvingu je 70,01%, už z tohto je zrejmé, že RPMN bola určená nesprávne, pretože RPMN určuje percentá z dlžnej čiastky, ktoré musí dlžník za úver zaplatiť za obdobie jedného roka vrátane správy úveru a ďalších nákladov s ním spojených, ako napríklad poplatky súvisiace s poskytnutím úveru, poplatkov za úverový účet, poistenie úveru, zatiaľ čo percento úroku znázorňuje len cenu požičaných peňazí bez ďalších nákladov, RPMN zahŕňa všetky reálne náklady. RPMN teda nemôže byť nižšia ako úrok, keďže okrem úroku zahŕňa aj iné poplatky. Ak potom bol údaj o RPMN uvedený nesprávne, zmluva nespĺňa náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z. z. v čase uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere, a preto ju treba považovať aj za bezúročnú a bez poplatkov v zmysle tohto ustanovenia. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

20. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP, a vzhľadom k tomu, že žalobkyňa bola v odvolacom konaní úspešná, priznal jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).